

Zwerversliefde deel 3.

Simon Lemm poetste zeer nauwkeurig zijn tanden, glimlachte tegen de spiegel van de ultra-moderne badkamer en liep in de zijden peignor van zijn vriend Wouter Jan Beerenpoot naar diens riante woonkamer met uitzicht op de Eikengracht. Hij was zijn vriend, die een belangrijke functie bekleedde bij een multinational, de vorige avond in een koffiehuis tegengekomen en deze had hem om advies gevraagd betreffende enkele bridgeconventies. Zij hadden deze doorgesproken in Beerenpoot's huis aan de grootste gracht van de stad onder het genot van een goed glas cognac. Omdat het nogal laat was geworden werd Simon uitgenodigd om gebruik te maken van de grote logeerkamer en aangezien Wouter Jan de volgende dag op zaken- annex snoepreis ging kreeg Simon de sleutel en had hij plotseling voor een aantal dagen een schitterend grachtenpand tot zijn beschikking.

Simon zette koffie, knikte tevreden toen de geur zijn neusgaten binnen-drong en nestelde zich in een grote leunstoel in een soort glazen uitbouw. Hij sloeg een oude uitgave van Gogol's "de Dode Zielen" open en nipte van zijn koffie.

Toen ging de telefoon.

Na enig gezoek en gemopper nam Simon de hoorn van de haak en zei:

"Hallo?"

"Wouter Jan?" hoorde hij een gehaaste stem. "Je bent toch niet onze viertallenwedstrijd van vanmiddag vergeten?"

"Sorry", zei Simon. "U spreekt met Lemm, ik verblijf op het moment in Wouter Jan's huis. Uw partner vliegt op dit moment hoogstwaarschijnlijk boven Frankrijk."

"Toch niet om belastingtechnische redenen, hoop ik?" klonk het aan de andere kant.

"Nee, nee, een zakenreis."

"Luister eens, meneer Lemm. Ik kan op dit moment niemand anders meer charteren. Speelt u misschien bridge?"

"Af en toe," zei Simon, "waar wilt u naar toe?"

"Zou u ons uit de brand kunnen helpen en voor Wouter Jan invallen? U moet dan wel onder zijn naam spelen."

Simon keek naar het uitzicht vanuit de erker, zijn boek en zijn onaangeroerde koffie en zei: "Met alle plezier, meneer...?"

"De naam is van Rees, Cees van Rees. Ik zie u, liefst binnen tien minuten, in café "de Rode Kip".

En zo kwam het dat Simon Lemm in een Weens aandoende ruimte werd opgevangen door een corpulente veertiger met een rode roos in het knoopsgat van zijn grijze colbert.

"Net een blind date," dacht Simon.

"Meneer Lemm, net op tijd, gelukkig. We viertallen tegen een club uit de omtrek, hoofdklasseniveau, zullen we gewoon Acrol spelen? We hebben geen tijd meer om het systeem te bespreken."

Haastig laveerden Simon en zijn kerverse partner tussen een aantal tafeltjes door en niet lang daarna lag het eerste spel op tafel.

Het gebrek aan afspraken deed Simon en Cees de eerste helft niet. De spellen waren zeer vlak en makkelijk te bieden. Werd er eens te scherp geboden dan compenseerde Simon's afspeltechniek dit en bij de rust stond zijn team dan ook licht voor.

De tweede helft waren de spellen echter veel grilliger.

Cees van Rees zat West en zag Oost (Simon) en Zuid, een teler die gespecialiseerd was in het kweken van een oranje narcissenvariant, allebei passen.

Hij keek tegen de volgende hand aan

♠AH76

♥VB95

♦8

♣A864

en opende om zijn gepaste partner alle ruimte te geven met 1♣. Noord volgde met 1♥ en van Rees zag Simon het bod van 2♥ op tafel leggen. Zuid doubleerde dat om hartensteun aan te geven voor zijn partner. Het bod van 2♥ riekte naar een poging tot de manche en van Rees gaf met 2SA aan dat hij eventueel een stop in die kleur had.

Noord stoorde nog een keer met 3♥ en Simon legde het stopkaartje op tafel en bood 6♦. Zuid paste perplex.

Cees van Rees wreef zijn ogen uit. Zijn partner leek tot nu toe zo beheersd. Hij had toch echt voorgepast en nu bood hij 6♦ uit stand. Zou hij lange ruiten hebben of een tweekleurens spel met schoppen erbij. Het leek van Rees veiliger om van het laatste uit te gaan en hij bood 6♠. Noord keek weifelend de tafel rond en doubleerde. Simon legde onmiddellijk het redoublet kaartje op tafel. Het roosje van Cees van Rees begon inmiddels helemaal slap te hangen en het zweet stond in zijn nek. Had die Lemm nu wel of geen schoppens? Het moest wel, maar met zijn vlakke minimale hand zonder enige steun in partners kleur, een partner die notabene op de voorhand gepast had, leek hem het bieden volledig uit de hand gelopen. Hij kon echter niets anders doen dan passen.

Dit was het biedverloop:

Zuid	West	Noord	Oost
-	-	-	pas
pas	1♣	1♥	2♥
doubl.	2SA	3♥	6♦ (!)
pas	6♠	doubl.	redoublet (!)

pas allen passen.

Noord legde ♥A op tafel en het volgende spel kwam op tafel:

	♠B2	
	♥AH432	
	♦3	
	♣HB973	
♠AH76		♠T8543
♥VB95		♥-
♦8		♦AHB97542
♣A864		♣-
	♠V9	
	♥T876	
	♦VT6	
	♣VT52	

"Ik hoop dat je er wat aan hebt, partner," zei Simon. Ik kon niet openen want ik had maar 8 punten.

"Ik zie wat je bedoeld," stamelde Cees van Rees, terwijl hij ♥A in de dummy troefde.

Toen beide tegenstanders bekenden op ♠AH, troefde hij de ruitens vrij en claimde 13 slagen. Ik ben bang dat ik dat op moet zoeken, 6♠ geredoubleerd +1. "Kwetsbaar is dat 2470," zei Simon binnen een tel. "Juist ja," zei van Rees.

Aan de andere tafel vond oost deze hand het prototype van een preëmptieve opening. Maar hoe hoog moest hij hem openen? Na enig nadenken legde hij het stopkaartje en daarna 5♦ op tafel. West, een gepensioneerde boekhouder, die wars was van tierelantijntjes in het edele bridgespel taxeerde dat op kwetsbaar 9 slagen in de ruiten en

verhoogde naar 6♦ omdat hij immers 3 slagen mee had. Oost, die toch al de neiging had om zijn hand twee of soms zelfs drie keer te vertellen beschouwde zijn hand nu als een "witte raaf", die slechts een keer in je leven over komt vliegen en bood met een "nu of nooit" gezicht 7♦. Toen west sputterend de dummy op tafel legde kon oost zijn vreugde niet op: precies de juiste kaart. Toen echter ♦V weigerde te vallen keek hij een stuk minder blij. Het slem was 1 down. De meeste punten leken in de tweede helft voor Simon's partij te zijn toen als laatste spel weer een potentieel groot slem op tafel kwam.

♠642

♥BT8

♦V95

♣V642

♠A

♥AH76532

♦63

♣T85

♠HVB853

♥-

♦AHT87

♣A

♠97

♥V94

♦B42

♣HB973

Op de andere tafel was West, de boekhouder voor zijn doen, ongelofelijk gedurfd met 1♥ geopend en was bijkans van zijn stoel gevallen toen zijn partner daar 6♠ op antwoordde. Hij keek naar zijn schoppen aas en verhoogde naar 7♠.

Zuid kwam uit met ♣3 en het groot slem was spoedig gemaakt. Oost nam met ♣A, speelde ♦AH en troefde een ruiten met ♠A. Toen de ruiten drie om drie verdeeld waren had hij ♥AH niet meer nodig en kon hij 13 slagen claimen.

Ook Simon moest 7♠ spelen, echter hier verzoon Zuid een dodelijke troefstart. De leider kon nu geen ruitentje meer in de dummy troeven en zelfs al zouden ♦VB sec zitten dan nog zou Simon een ruiten verliezen aan de 9. Ook ♥AH incasseren zou hem met een verliezende ruiten laten zitten. Simon liet zich echter niet van de wijs brengen, keek heel vrolijk bij de start, bedankte de dummy, nam ♠A en stak over naar ♣A en speelde al zijn troeven uit. Kruipt nu eens in de huid van NZ. In hun optiek móet Oost in ieder geval één hartentje hebben waarom zou hij anders die prachtige ♥AH onbereikbaar in de dummy laten liggen. Beiden waren dus in de veronderstelling dat zijn partner twee harten had en beiden hielden hun driekaart tot het einde van het spel intact. Hiervoor moesten ze echter wel hun driekaart ruiten afbreken zodat Simon na het incasseren van alle troeven ♦AH speelde en daar alle ontbrekende ruitens onder zag vallen. Hij glimlachte inwendig en claimde het contract. NZ keken elkaar vertwijfeld aan en gluurden toen naar Simon. Waarom hadden ze deze speler nog nooit gezien? Cees van Rees 'las' de situatie en stond op, glimlachte naar de tegenstanders en schudde ze uitbundig de hand.

"Het was een fijne wedstrijd," zei hij en liep naar Simon. "Kom, Wouter Jan, we gaan de scores vergelijken met ons medepaar en dan moet je me dat grachtenpand van je eens laten zien."

Haastig verdwenen de twee met slechts een zweem van kwajongens over zich naar de andere tafel en regelden daar vlug de papieren (Simon's team had met 25-5 gewonnen). Het afhandelen van de rest van de formulieren werd overgelaten aan het medepaar, zodat Simon en Cees een kleine tien minuten later het huis van Wouter Jan binnenstapten.

"Hadden ze het door, denk je?" vroeg Simon.

"Ik denk dat we net op tijd waren," zei Cees.

"Kopje koffie?" vroeg Simon.

Cees aarzelde.

"Ik geloof dat Wouter Jan ook nog een staartje 12 jaar oude Remi Martin heeft staan," zei

Simon.

"Nu ken ik je weer, mijn beste," zei Cees.